

Motion till riksdagen

1989/90:Sf213

av Siw Persson (fp)

Ersättning från det allmänna försäkringssystemet för psykoterapibehandling

Under den allmänna motionstiden 1988/89 framfördes via samtliga riksdagspartier 14 motioner angående ersättning för behandling hos legitimerade psykoterapeuter. Allt fler riksdagspolitiker har börjat uppmärksamma den djupa orättvisa, som drabbar de människor som behöver sjukvårdsbehandling av psykiska skäl jämfört med somatiska. Från både samhällsekonomisk, rättvise- och jämlikhetssynpunkt borde det vara en medborgerlig rättighet att, till en för vård sökaren rimlig kostnad, erhålla vård oavsett ohälsans art. Ändå resulterade förra årets motioner för berörda patienter endast i att cirka 1 promille av den totala sjukvårdsbudgeten tillfördes dem. I ljuset av de nya undersökningar som visat på att 48 % av sjukskrivningarna är föranledda av psykiska skäl, mot 45 % av somatiska, framstår denna promille som än mer upprörande. Samtidigt visar dessa siffror den enorma kostnad som psykisk ohälsa tillfogar samhället – både vad betrffar mänskligt lidande och ekonomiskt. Det är också cyniskt när staten tillskjuter 90 milj. kr. för övervakning och kontroll av sjukanmälda personer, när man samtidigt tillskjuter 19 milj. kr. för psykologisk hjälp. Vill man inte att det skall ges möjligheter till psykologisk hjälp, dvs. i många fall bota orsaken till frånvaron? Det hjälper ju inte att enbart gå på symptomen.

Sett ur strikt ekonomisk synvinkel skulle en adekvat och kvalificerad hjälp vid psykisk insufficiens minska sjukfrånvaron, dyrbara inläggningar på psykiska kliniker, onödiga läkarbesök, medicinberoende etc. på ett drastiskt sätt. Lägg därtill minskat produktionsbortfall, ökad effektivitet, färre vikarier etc., så blir det närmast en truism att en anslutning av de legitimerade psykoterapeuterna till försäkringssystemet skulle finansiera sig självt flera gånger om.

Många legitimerade psykoterapeuter har erhållit sin långa och gedigna utbildning via den statliga utbildningen för psykoterapeuter med socialstyrelsen som utfärdare av legitimation efter lämplighetsprövning. Man frågar sig osökt; varför utbilda personer till så kvalificerad kompetens i ett så svårt yrke och sedan inte vilja veta av dessa tjänster? Eller vill man utnyttja tjänsterna men slippa betala för dessa genom att överlåta till den enskilda personens privatekonomi för avgörande om han/hon kan få behandling? Om det senare är sanningen ber jag att få upprepa min fråga från min motion 1988/89, om detta kan anses försvarbart? Jag vill också fråga, om detta förfaringssätt är moraliskt riktigt?

Hemställan

Mot. 1989/90

Sf213

Med hänvisning till det anförda hemställs

att riksdagen hos regeringen begär förslag om att lösa ersättningsfrågan för behandling utförd av legitimerad psykoterapeut via det allmänna försäkringssystemet.

Stockholm den 15 januari 1990

Siw Persson (fp)